

LẤY NGƯỜI TRONG MỘNG

Tôi tin chắc bữa cơm chiều nay sẽ tuyệt vời với món tôm rang muối mà cả hai vợ chồng tôi đều thích, chồng tôi sẽ không thể nào ngờ nổi món này lại do chính tay tôi làm, vì từ hồi nào tới giờ, lấy nhau đã sáu, bảy năm mà tôi có bao giờ bày đặt làm những món như thế này đâu. Ngoài món tôm rang muối, tôi còn khoe anh món dưa muối mà một người bạn thân mới chỉ dẫn, dưa muối chua, giòn và thơm mùi hành đỏ, ăn như mùi dưa Tết.

Chồng tôi đi làm về, thay đồ, tắm rửa. Tôi hồi hộp chờ giây phút anh bước vào bàn ăn và ngạc nhiên, cô vợ “cả quỳnh” như anh nghĩ, từ nay sẽ là bà đầu bếp khéo tay đấy.

Quả nhiên tôi nghe anh reo lên:

– Cái gì thế này? Món tôm rang muối à?

Tôi hãnh diện đáp:

– Em làm đấy! Ăn với cơm gạo thơm nấu khô là đúng ý anh nhé!

Vừa xới cơm tôi vừa kể công:

– Mỗi lần đi nhà hàng thấy anh cứ thích món này, nên em phải tìm cách học làm cho bằng được. Hôm nay em làm bếp mệt muốn chết đây...

Anh cảm động nhìn tôi mỉm cười và gắp một con tôm. Bỗng anh khựng lại:

– Hình như... hơi mặn hả em?

– Làm sao mà có thể mặn được chứ?

Tôi tự tin đáp:

– Anh ăn cả nguyên con xem hương vị thế nào?

Anh nghe lời tôi, ăn cả một con tôm và lần này thì anh nhăn mặt kịch liệt:

– Mặn chết người! Thế em làm mà chưa ăn thử à?

– Em biết chắc là ngon rồi khỏi cần nếm, nên đợi anh về, hai vợ chồng cùng thưởng thức cho vui.

– Đây em ăn thử coi. Gọi là tôm rang muối, đâu có nghĩa là em đổ hết cả lọ muối vào! Giọng anh hơi khó chịu.

Tôi tự ái:

– Anh chẳng biết gì mà đã đổ tội cho em, em nấu theo sách vở đảng hoàng đó, của một đầu bếp ai cũng biết mặt, biết tên. Anh có chê thì chê ông Martin Yan, vẫn dạy nấu ăn trên ti vi, “Yan can cook” đấy. Không tin, để em lấy sách ra cho anh xem.

Tôi hăng hái chạy đi lấy cuốn sách dạy làm bếp của Martin Yan, mở ngay trang có món tôm rang muối chìa vào mặt chồng, thách thức:

– Anh đọc đi, cho dù xưa nay em không giỏi nấu nướng, nhưng cũng có lúc không phải lỗi tại em chứ.

Anh lảm bảm đọc:

– Vật liệu: 1 pound tôm ướp với 1/2 thìa cà phê muối...

– Cái gì vậy? Anh đọc lại đi! Tôi giật mình hỏi.

Anh chậm rãi lập lại:

– Một pound tôm ướp với một phần hai thìa cà phê muối, tức là nửa thìa cà phê muối, em rõ chưa?

Tôi trả lời bằng cách giật vội cuốn sách trên tay chồng và chăm chăm đọc từng chữ. Trời ơi! một phần hai thìa muối mà tôi xón xác tưởng là... hai thìa muối! Đã thế tôi còn chắc ăn cho thêm một chút muối nữa để... trừ hao rơi rớt.

Tôi bẽn lẽn cười huề:

– Sorry! Tại... em nhìn lộn! Nhưng không sao, em có ý kiến này, em sẽ làm cho anh một ly cối nước đá lạnh, anh vừa ăn cơm vừa uống nước là... dung hoà được ngay.

Thấy vẻ mặt còn ngơ ngẩn của anh, tôi giải thích:

– Anh nên nhớ rằng tôm rang muối, dù thế nào cũng vẫn là tôm rang muối. Cũng như một cô Hoa Hậu thế giới, dù ở nhà có đầu bù, tóc rối, có cau có gắt chớ, chửi mèò cũng vẫn là Hoa Hậu thế giới!

Anh ta kinh ngạc:

– Chuyện tôm rang muối mà em ví với chuyện Hoa Hậu thế giới? Anh thề là anh không hiểu gì cả! Còn cái ly nước đá lạnh của em không cứu vãn được đĩa tôm mặn chát kia đâu!

Giọng anh chua chát:

– Ai đòi tôm rang muối lại ăn với dưa cải muối? chỉ nghe hai món có muối cũng đủ thấy mặn rồi. Cái gì em xài cũng căn cơ, hà tiện, còn mắm muối thì em rất phóng khoáng, hoang tàn. Từ ngày lấy em, anh mới bị bệnh cao huyết áp, bác sĩ bảo phải ăn nhạt, ít muối.

Tôi hờn dỗi và trách móc:

– Anh nói như em là ác phụ đang... giết anh không gươm không dao. Em làm món này để chiều anh, bệnh hoạn là trời gọi, anh đừng có mà đổ vạ. Còn em, từ ngày lấy anh cũng bị stress chứ sung sướng gì, đã nhiều lần vợ chồng cãi nhau vì những món cơm canh của em. Nấu món gì cũng... hồi hộp, sợ anh chê. Bảy năm trời nấu cơm cho anh, chưa nghe anh khen lấy một câu.

– Tại... chưa có dịp thôi.

– Ý anh muốn nói em là đầu bếp tồi, có phải không?

– Tự em cũng biết rồi đấy.

– Thế sao ngày xưa, hồi đang yêu em, có lần anh đến thăm em bất ngờ. Hôm đó, em đang thực hành món bánh bông lan, nướng cháy khét tùm lum, chưa kịp tắt tán thì anh đã vào đến bếp. Bất đắc dĩ, em phải mang tác phẩm ra trình làng, anh còn đòi nếm thử và khen ngon rồi rít. Thế là từ đó em yên trí anh yêu thích khả năng làm bếp của em dù... bất cứ tình trạng nào.

Chắc là chịu hết nổi, anh đổi cách xưng hô:

– Khô quá! Hồi đó tôi đang yêu, tôi khen xã giao thôi. Chỉ có thằng... khùng mới khen bánh nướng cháy khét của cô là ngon và chỉ có... người khùng mới tin vào lời khen đó. Về đến nhà, tôi đã hối hận mất mấy ngày vì đã ăn bánh bông lan khét, mà tôi tin rằng tất cả ổ bánh còn lại sau đó cô trút hết vào thùng rác, cái điều đã báo trước một tương lai bếp núc mù mịt, vậy mà hồi đó tôi đã... mù quáng cứ đâm đầu vào lấy cô.

Tôi cũng chịu hết nổi và đổi cách xưng hô:

– Hồi đó tôi đã cảm động vì sự can đảm của anh, anh dám ăn cái thứ mà anh biết chắc tôi sẽ đổ vào thùng rác. Vì thế tôi mới lấy anh, anh tuyệt vời, anh bao dung quá, nhưng bây giờ tôi mới hiểu trong tình yêu có cả sự lừa dối.

– Ai lừa dối cô? Anh ta nổi cáu lên.

Tôi tuôn trào như thác đổ:

– Anh chứ ai! Ngày xưa ai đã thủ thi suốt đêm, nói chuyện qua phone làm cho tôi mất ngủ triền miên? Để tán tỉnh tôi, đọc thơ tình cho tôi nghe...

– Hừm! Tôi đã nông nổi đến thế sao?

– Chính anh, anh đã lãng mạn với thơ Huy Cận như:

*“Tay anh em hãy gói đầu
Cho anh nghe nặng trái sầu rụng rơi...”*

Vậy mà lấy nhau rồi, đôi khi tôi muốn tìm lại giây phút lãng mạn ấy, muốn được gói đầu lên tay anh ngủ, thì anh gắt: “Mỏi tay lắm, ai mà chịu được! Mấy thằng cha thi sĩ chỉ viết vớ vẩn. Gói kia kia, tha hồ cho em gói đầu suốt đêm”.

Và anh đã đọc thơ Đinh Hùng, âu yếm, chờ che như:

*“Nếu bước chân ngà có môi
Xin em tựa sát lòng anh”.*

Vậy mà bây giờ anh bảo rằng anh sợ nhất đôi chân của tôi khi tôi đang ngủ, chỉ vì thỉnh thoảng tôi lỡ... đạp anh.

Anh ta cũng không vừa:

– Hồi đó cô cũng là người tình trong mộng của tôi đấy chứ, cho nên tôi mới có hứng đọc thơ tình cho cô nghe. Bây giờ, cô bé ngày xưa đã nặng thêm 20 pound kể từ ngày sinh thằng cu Tí, cô đàn hanh, xảnh xệ làm như chị hai tôi chứ không còn là người em gái bé bỏng cho tôi chờ che nữa. Tối ngủ với cô cũng đủ hồi hộp và căng thẳng thần kinh, cô nằm dọc, xoay ngang, đạp lung tung không biết đâu là bờ bên, biết đâu mà tránh? Người ta sợ khủng bố ở ngoài đường, còn tôi sợ khủng bố ngay trên giường ngủ. Đàn bà con gái gì mà khi ngủ vung tay, đạp chân như múa võ. Tôi đã hiểu vì sao hồi mới cưới, tôi muốn mua giường Queen size mà cô cứ đòi King size.

Tôi khóc nức lên:

– Anh đừng có diễn tả tôi như một con mẹ vũ phu và thô lỗ như thế. Ngày xưa, anh từng gọi tôi là “Cánh hoa Ti-gôn mong manh của lòng anh” mà.

– Ai bảo hồi đó cô thích bài thơ “Hai sắc hoa Ti-gôn” nên tôi phải nói thế.

Tôi chạy vào phòng, nằm khóc tiếp, ngày xưa, thuở đang yêu, tôi mà giận một tí là “anh ấy” theo năn nỉ, dỗ dành, bây giờ điều ấy không xảy ra nữa. Có lẽ “thằng chả” đang hí hục lục lợi trong tủ lạnh lấy mấy quả trứng ra chiên để ăn cho xong bữa tối.

Tôi cũng không biết trứng còn hay hết? Mỗi lần đi chợ, mua vài vỉ trứng để dành, phòng hờ khi nấu nướng gặp “trouble” như hôm nay thì kịp thời có món trứng cứu bồ. Thế mà cứ vèo vèo hết mấy vỉ trứng lúc nào không hay!

Tôi đóng cửa phòng, khóc mãi không ai dỗ cũng chán, bèn bấm phone gọi cho con nhỏ bạn thân ở California, tuy xa mà gần, nó tận dụng cell phone, gọi cho tôi hàng ngày, bất cứ lúc nào, tôi chỉ việc bóc phone lên cũng đủ mỗi tay, chuyện thăm hỏi thì ít, chuyện tào lao thì nhiều, có chuyện nghe mà thất kinh như có lần nó nói: “Người tử tội, trước khi bị hành hình, muốn ăn gì được nấy. Tao cũng thế, sau này trước khi chết tao sẽ ăn cho đã thèm, thịt heo quay cả da lẫn mỡ này, gói cuốn tôm, thịt ba rọi này, ăn chè đậu xanh ngọt sắc và béo ngậy nước dừa này... Mà thấy không, mình sống ở xứ đồ ăn rẻ bèo, dư thừa, mà cứ phải diet, vì sợ mập, sợ bệnh, cho nên mình có được hưởng thụ gì đâu”. Tôi phải stop nó: “thôi mày đừng kể nữa, làm tao... cũng thèm”.

Lần này tôi gọi phone cho nó có lý do tâm sự đàng hoàng, mới nghe giọng tôi sụt sùi, nó đã nói:

– Mới cãi nhau với chồng hả?

Tôi kể cho nó nghe về món tôm rang muối vừa rồi và kết luận:

– Nói tóm lại, tao chỉ có một lỗi nhỏ là... nhìn lộn con số thôi. Theo tao, món tôm rang muối cũng thành công đến... 99% rồi.

– Tội nghiệp mày quá trời! Tuần trước nồi cá kho cháy khét mày cũng chỉ có một lỗi nhỏ là... quên tắt bếp thôi, phải không?

– Ủ, mày hiểu tao, thế mới là bạn thân của tao! Hôm đó tao kho nồi cá ngon lành, đang để lửa riu riu cho thấm thì mày gọi phone, tao vừa tán dóc vừa đợi nồi cá cạn nước. Thế rồi... mà đúng ra lỗi tại mày nói chuyện dài quá!

Bạn tôi nịnh:

– Thôi, cho tao xin lỗi. Thế mày đã làm món gì khác cho anh ta ăn chưa?

– Anh ta đang tự phục vụ lấy, một người chồng không biết dịu dàng, bao dung với vợ thì đó là hình phạt cho anh ta đấy.

Nhỏ bạn an ủi:

– Tao kể cho mày nghe chuyện hai thằng chồng “nice” với vợ nhé. Có một bà viết thư cho mục “Dear Abby” kể rằng người chồng tuyệt vời của bà suốt 15 năm liền luôn tặng hoa cho bà dù chẳng có lý do gì. Bây giờ bà mới khám phá ra anh ta đã ngoại tình... Đau chưa! Bà này quá chủ quan, “ngủ quên trên chiến thắng”. Nếu tao là bà ta, chỉ sau một năm đầu tặng hoa cũng đủ cho tao sốt ruột mà bảo anh ta rằng: “Anh ‘ga lăng’ như vậy là đủ rồi. Em van anh, đừng tặng hoa cho em nữa, chỉ tỏ... hao tốn hầu bao của chúng mình.” Nếu nó... vẫn ngoan cố tặng hoa nữa là có vấn đề, vì trên đời này không có thằng chồng nào “lich sự” và kiên nhẫn với vợ đến thế. Một chuyện nữa tương tự, tại hãng tao làm, có một cô Mỹ trắng, hai bàn tay đeo... la liệt đến 6 cái nhẫn, cô luôn tự hào, hề có dịp là khoe với mọi người, 6 cái nhẫn là quà tặng 6 mùa Valentine của chồng, 3 cái đầu thuở đang yêu, 3 cái sau kể từ ngày lấy nhau. Hi hi... vậy mà mới đây thằng chồng đã bỏ cô chạy theo người đàn bà khác, nếu không, cứ cái đà này, mỗi mùa Valentine tặng một cái nhẫn thì cô ta sẽ... đeo vào đâu?

Tôi thở dài:

– Thì ra, lấy được người mình yêu chưa chắc là hạnh phúc!

– Thực tế luôn luôn phủ phàng mà. Các bài thơ, bài nhạc toàn là thương nhớ, xót xa những người tình cũ, những mối tình đã mất, hay những hình bóng mãi đâu đâu, chứ các ông bà thi sĩ, nhạc sĩ có mấy ai lấy cảm hứng từ vợ từ chồng họ đâu.

Nói chuyện với nhỏ bạn xong thì trời đã tối, tôi sang phòng thằng con, cu Tí chiều nay đã ăn trước món ăn Mỹ và vào phòng chơi game nên nó không hề biết đến món tô rang muối của mẹ đã làm nên trận cãi nhau giữa bố và mẹ. Thấy tôi ôm gối chần sang, thằng cu Tí mới 6 tuổi đã hỏi một câu đầy kinh nghiệm:

– Mẹ lại giận bố rồi hả?

– Cho mẹ ngủ với cu Tí tối nay nhé?

Nó căn dặn:

– Ngủ thì OK, nhưng mẹ... đừng có đập con rớt xuống giường như lần trước nghe!

Thằng con tôi nói ngây thơ và chân tình quá, tôi bối rối bào chữa với con:

– Tại đêm đó mẹ ngủ thấy ác mộng, tối nay mẹ sẽ ngủ đàng hoàng tử tế hơn, con đừng lo.

Tôi sắp xếp gối chăn cho cu Tí, nằm cạnh nó, trần trọc mãi không ngủ được, mà lỡ ngủ quên, quen chân đạp lung tung, đạp nó rớt xuống giường lần nữa thì lại thất hứa với con.

Giờ này bên phòng kia có lẽ anh ta cũng đang ngủ rồi, tôi lò dò đi ra ngoài, vào bếp, thấy đĩa tôm rang muối vẫn còn nguyên trên bàn, trông vô duyên làm sao! Tôi chỉ muốn hất cả vào thùng rác, như ngày xưa đã trút bỏ ổ bánh bông lan cháy khét. Mà thôi, chả cần, mấy năm chung sống với nhau, anh ta thừa biết tôi rồi, khách sáo, che đậy làm gì?

Tôi khe khẽ đi về phía phòng ngủ, xoay nhẹ nắm cửa, đã lock rồi, đúng là anh ta cố ý loại tôi ra khỏi cái giường King size để tha hồ nằm ngủ tối nay, một giấc ngủ bình yên, êm ấm vì tôi nghe rõ tiếng anh ta ngáy ngon lành. Tôi cảm thấy mình bị bỏ rơi, bị tổn thương quá chừng!

Anh yêu quý ngày xưa của tôi đâu rồi? Anh luôn ân cần chăm sóc mỗi khi thấy tôi buồn vu vơ, hay giận hờn vô nghĩa.

Người tình hào hoa ngày xưa của tôi đâu rồi? Anh luôn ngọt ngào, âu yếm dỗ dành mỗi lúc tôi cô đơn.

Thế mà bây giờ, giá tôi có trúng gió, nằm chết queo ở đây, anh cũng không biết!

Tôi thấy mình ngu quá, tự nhiên ôm gối sang phòng con ngủ, để thành một kẻ thất thế, bại trận, đáng lẽ cái người đang mất ngủ, đang ôm gối đứng giữa nhà bây giờ là anh ta.

Tôi tức điên người lên, nhưng chẳng lẽ cứ ôm gối đi quanh quẩn trong nhà như một bóng ma? Đêm đã khuya rồi, có bao nhiêu người đang ngủ mơ thấy chuyện thần tiên, đang mộng chuyện lứa đôi? Và có bao nhiêu người đang nằm nghe người yêu thủ thỉ qua phone, những lời mật ngọt, những bài thơ tình lãng mạn?...

Họ đang là những người tình trong mộng của nhau như tôi và anh ta ngày xưa.

Tôi bỗng thèm được nghe một bản nhạc tình nào đó, để đi cơn bức tức, và để ru mình vào giấc ngủ muộn, tôi nằm ra ghế sofa, trùm chăn và mở nhạc nhỏ vừa đủ nghe, trời xui đất khiến thế nào, văng vẳng dội vào tim tôi câu hát “Làm sao giết được người trong mộng. Để trả thù duyên kiếp phũ phàng...”

Trời ơi, lấy được người trong mộng đã chắc gì sung sướng cả đời? Mà đời “giết” người ta khi không lấy được cơ chứ.

Tôi tắt phéng đi, không thém nghe nữa. Bây giờ tôi chỉ ước gì “người trong mộng” của tôi mở cửa phòng ngủ ra cho tôi lên chiếc giường king size ngủ cho đúng với thói quen thường ngày và tha hồ... đập trúng ai ráng chịu thì thoải mái biết bao.

Nguyễn thị Thanh Dương

